

A reggeli kávé

A kukásautó hangjára ébredt. Kidugta lábát az újság alól, ami szétnyitva pont befedte a testét. Az a régi emlék újra visszatért, amiben reggelente kávéfőzőt, és ágyba vitte a feleségének.

Ma nem akart felébredni. Az álomban akart maradni.

Valaki megrázta a vállát. Összegyúrta a papírt. K. nem szerette a gyűrött újságot.

– Mit keres maga itt? Tűnjön el!

K. kinyitotta a szemét. Egy ismeretlen arc nézett rá. Kezével maga előtt hessegette a levegőt, mintha egy szúnyogot akarna elhajtani.

– Itt nem tartózkodhat! A maguk fajtájának külön helye van. – mondta az ismeretlen. És köpött egyet.

– Tessék?

– Jól hallottad öreg! A te féled egy büdös ingyenélő. Csak piáltak. Meg odapiszkítotok a lépcsőház elé. Én meg takaríthatok utánatok. Nőket támadtok meg. Ijesztgetitek a gyerekeket. Én nem hagyom, hogy ide is beköltözzön egy magad fajta koszfészek.

– Elnézést, mit mond? – kérdezte K. alig hallhatóan.

Felült. Összehajtotta az újságot. Képzletben mesés álmát a polcra tette. A boldogélet befőtt mellé. Nehogy eltörjön.

– Takarodjon innen, vagy hívom a rendőröket!

– Miért?

– Mert maga jogtalanul foglalja a helyet.

– Ártottam én magának?

– Na, még csak az kéne! Akkor használom ezt a kampót. A kukát úgysem lehet vele húzni.

A férfi hamuszürke melegítőfelsőjének zipzára félig le volt húzva. Alatta fehér atlétát viselt, fényes, neon színű melegítőalsóval. Lábán fehér zokni és szandál.

K. azon tűnődött, vajon miért esik neki ok nélkül ez az idegen, akinek semmit sem ártott.

Felállt. Összehajtogatta az újságot. Élektől-élekgig. Betette a nylon szatyorba.

A füle mögé tűrte hosszú, ősz haját. Szakadt, kék farmerját elsimította. Lehajolt. Letörölte kopott bőrcipőjét. Eszébe jutott a felesége. A cipőd mindig legyen tiszta, ezt mondogatta.

A torkában sós ízt érzett. Épp úgy, mint amikor elbúcsúzott tőle a kórházban.

– Miért van az, hogy ránk sem néznek? Miért dobnak elfordított fejjel aprópénzt? Miért hiszik, hogy mi nem vagyunk emberek?

A gondnok szeme elkerekedett. Tátott szájjal meredt K-ra. Nyelt egyet.

K. kihúzta magát. Két fejjel magasabb volt a férfinél. Suttogva folytatta.

– Tud valamit rólam?

– Nem.

– Persze, hogy nem. Történeteket találnak ki rólunk, mint a villamoson utazó emberek a másiktól. Én is ezt tettem. Író voltam. Miután meghalt a feleségem, nem akartam élni. És itt találtam magam. Az utcán.

– Sajnálom.

– Ne! Csak ne ítéljen elsőre! Tudja minden reggel kávéval ébresztettem őt. Azóta nem bírom meginni. Hányingerem van tőle. Egyszer megírom a történetemet. Olyanok miatt, akik csak néznek, de nem látnak. Én már látok. Magát is látom. Elmegegyek, és többet nem jövök vissza. Ne aggódjon!

A gondnok felment a lakásába.

Bevitt egy csésze kávé a feleségének, aki ébren feküdt az ágyban.

– Te nem iszol? – csodálkozott a nő.

– Nem. A gyomrommal lehet valami. – felelte a férfi.

Kiment az erkélyre. Látta, ahogy a felkelő Nap megvilágítja K. távolodó alakját. A hármas villamos nyikorogva befordult az Ecseri útnál. Mint minden hajnalban.